

תלמודו בידו

דף לה עמוד ב

א חלץ ליבמתו המעוברת מבעלה המת והפילה לאחר
מכן את ולדה, האם צריכה חליצה נוספת כדי
להתירה לשוק ומדוע ?

ב חלץ ליבמתו ונמצאת מעוברת מבעלה המת וילדה, האם
הוא אסור בקרובותיה, והאם היא נפסלה לכהונה ?

ג כנס את יבמתו ונמצאת מעוברת וילדה ולד שאינו
של קיימא, מה הדין ?

ד הכונס את יבמתו ונמצאת מעוברת מבעלה המת,
האם צרתה מותרת לשוק קודם שתלד ומדוע ?

א ר' יוחנן: אינה צריכה עוד חליצה, שחליצת מעוברת [שהפילה לבסוף] שמה חליצה.
1. כיון שבנפילת העובר התברר למפרע שאכן היתה זקוקה ליבום.
2. "ובן אין לו", ולאחר שהפילה התברר שבשעת החליצה לא היה לה ולד.

ריש לקיש ווכן הלכה: צריכה חליצה, שחליצת מעוברת אינה חליצה.

1. אין אומרים שהוברר למפרע, כיון שבשעת החליצה חסרה הידיעה. (תוס')
2. "ובן אין לו" נדרש עיין עליו, כלומר לבדוק שלא השאיר
אחריו בן, והרי באותה שעה שהיתה מעוברת יש אחריו בן.

ב הולד בר קיימא: מותר בקרובותיה ולא נפסלה לכהונה, כיון שנתברר שלא נזקקה.
אינו בר קיימא: אסור בקרובותיה ונפסלה לכהונה ולר' יוחנן מן התורה, לר"ל מדרכבנו.

ג אביי: ביאת מעוברת, אף לר' יוחנן לא שמה ביאה ואינה פוטרת זיקת היבמה.
וצריכה ביאה נוספת ליבום.

ואינו חולץ, מאחר שבא עליה פעם אחת. ואינו מגרשה בגט, כי עדיין לא קנאה.
רבא: לר' יוחנן שמה ביאה, ואינה צריכה ביאה נוספת. לריש לקיש, לאו שמה ביאה.

ד רבא: אסורה. שרוב ולדות בני קיימא הם, והולד אינו פוטר עד שיצא לאויר העולם.
אביי: אסורה. שגם אם לא יהא הולד בר קיימא ויתברר שהיא זקוקה ליבום, הרי
ביאת מעוברת לאו שמה ביאה, ואינה פוטרת הצרה מזיקתה ליבם.